

Arrest

nr. 54 899 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 augustus 2010.

1.3. Op 7 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse vrouw afkomstig uit het vluchtelingenkamp el-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. U en uw man, K.(...) A.(...) (OV 6.577.316), zijn niet politiek actief, maar uw man werd sinds de machtsovername van Hamas in de Gazastrook door zowel Fatah als Hamas onder druk gezet om zich aan te sluiten. Uw echtgenoot wenste politiek neutraal blijven. Daarnaast leefden uw kinderen door de Israëlische bezetting in voortdurende angst. Om deze redenen verliet uw gezin eind januari 2010 de Westelijke Jordaanoever. U zou vooreerst over land hebben gereisd en vervolgens een boot hebben genomen, waarmee u in België toekwam op 11 februari 2010. Een dag later diende u samen met uw gezin een asielaanvraag in. U legt een huwelijksakte en twee schoolrapporten van uw twee dochters naar voren ter staving van uw identiteit en uw afkomst. Uw identiteitskaart en reispaspoort zouden in beslag genomen zijn door de smokkelaar.

B. Motivering

Zo dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat u op de Westelijke Jordaanoever vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert en dient er ook te worden opgemerkt dat uw beweerde, recente, afkomst uit het vluchtelingenkamp el-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, ernstig in vraag kan worden gesteld. Kopieën van de informatie waarop het CGVS zich baseert werden aan het administratief dossier toegevoegd.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u verklaart problemen te hebben ondervonden omdat uw echtgenoot niet politiek actief was. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter nogal vaag en betreffen eerder intrafamiliale problemen. Zo stelt u dat u door de familie onder druk werd gezet, uw kinderen tegen u werden opgezet en u hierdoor een bewogen leven leidde (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Deze door u aangehaalde feiten zijn onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een ernstige en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast is uw beschrijving van de moeilijkheden die u met het Israëlische leger ondervonden zou hebben vaag en wijkt deze daarenboven af van de verklaringen die uw echtgenoot aflegde. Zo verklaart uw echtgenoot dat er in uw huis nooit een inval door Israëlische soldaten is gebeurd en dat ze enkel bij zijn broer Mohamad kwamen (zie gehoorverslag CGVS, Khamis Adel, p.6), terwijl u verklaart dat het Israëlische leger wel tien à twintig keer uw huis binnenviel, de laatste keer kort vóór jullie vertrek, en ook de huizen van de beide broers van uw echtgenoot bezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.3). De vaststelling dat u en uw echtgenoot hieromtrent geen coherente verklaringen kunnen afleggen ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag op fundamentele wijze en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw 'recent verblijf' in het vluchtelingenkamp.

Verder verklaart u dat uw familie een UNRWA-kaart heeft en aldus bij de organisatie UNRWA geregistreerd staat (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Blijkt echter uit navraag bij UNRWA, dat u niet geregistreerd staat als Palestijnse vluchteling bij deze organisatie. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering tot januari 2010 in het vluchtelingenkamp te hebben verbleven.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw beschrijving van de wijze waarop u naar Europa reisde vaag is. Zo zijn u en uw echtgenoot niet vertrouwd met de naam van de boot waarmee u naar België overvoer (zie gehoorverslag CGVS, p.2), weet u evenmin in welke Belgische haven u aan land ging (zie gehoorverslag CGVS, p.2) en bent u niet vertrouwd met de naam van het hotel waarin u geslapen heeft alvorens de volgende dag asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken via Haifa te zijn gereisd (zie gehoorverslag DVZ, vraag nr. 34), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten via welke haven u naar Europa vertrok (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Zulks roept twijfel op over de wijze waarop u naar Europa reisde en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring tesamen met uw gezin tot januari 2010 in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh te hebben verbleven. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert het Commissariaat-generaal een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. U schept geen duidelijkheid over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, zodat u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid stelt uw nood aan bescherming correct te beoordelen. Bijgevolg worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde huwelijksakte en de rapporten van uw kinderen zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten kunnen immers gezien bovenstaande observaties niet weerhouden worden als afdoende bewijs van uw bewering dat u tot januari 2010 in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, verbleef.

Tot slot dient opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot werden wegens samenhang samen ter zitting behandeld. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot (RvV 61 674). Deze samenhang blijkt tevens uit het verzoekschrift waarin verzoekster uitdrukkelijk stelt dat haar asielaanvraag aansluit bij die van haar echtgenoot en waarin zij stelt zich aan te sluiten bij de argumenten die door haar echtgenoot werden naar voren gebracht in zijn beroepsverzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 898 van 25 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting worden zes nieuwe stukken en een enveloppe ingediend.

2.2. *Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde feiten, met name dat hij omwille van zijn politiek non-engagement slecht aanzien en gehaat werd, hij steeds met zijn familie discussieerde, zij hem ervan beschuldigden niet van zijn land te houden en zij hem soms ‘hun vinger toonden’, onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van een ernstige en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring samen met zijn gezin tot januari 2010 in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh te hebben verbleven omdat zijn beschrijving van de moeilijkheden die hij met het Israëliëse leger zou ondervonden hebben afwijkt van de verklaringen die zijn echtgenote aflegde, uit navraag bij UNRWA blijkt dat hij niet als Palestijns vluchteling geregistreerd staat bij deze organisatie, zijn kennis over de huidige situatie in de regio en meer bepaald in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh beperkt is en zijn beschrijving van de wijze waarop hij naar Europa reisde vaag is en (iii) de door hem neergelegde huwelijksakte en de schoolrapporten van zijn kinderen geen afdoende bewijs vormen van zijn bewering dat hij en zijn gezin tot januari 2010 in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, verbleven.*

2.3. *Verzoeker herhaalt dat zowel Fatah als Hamas wisten dat hij politiek neutraal wenste te zijn en hij dus geen engagement voor een van beide had, dat hij daarom onder druk werd gezet, dat zijn familie grotendeels tot de Fatah-beweging behoort, dat men van Fatah-zijde daarom denkt dat hij en zijn gezin collaborateurs zijn met Hamas en dat het in een vluchtelingenkamp onmogelijk is om een neutrale positie in te nemen. Hij meent dat deze situatie vroeg of laat tot geweldplegingen van een van beide partijen tegen hem en zijn gezin moet leiden, zodat de situatie wel degelijk voldoende ernstig is om gewag te kunnen maken van een ernstige en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.*

2.4. *De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien*

de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken.

Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon "die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren" en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit, of zoals in casu de gewone verblijfplaats, voldoende aantoont.

2.5. Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat zijn familie wel degelijk een UNRWA-kaart heeft en bij deze organisatie als Palestijns vluchteling geregistreerd staat. Als verklaring van het feit dat uit navraag bij UNRWA blijkt dat hij bij deze organisatie niet als vluchteling geregistreerd staat (antwoorddocument PLE2010-005w), oppert hij de mogelijkheid dat zijn registratie niet werd teruggevonden omwille van een verschillende spelling van namen. Dergelijke loutere bewering, die elke feitelijke grondslag mist vermits een formulier voor UNRWA tijdens het gehoor samen met verzoeker werd ingevuld, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker blijft overigens tot op heden in gebreke zelf enig begin van bewijs bij te brengen van zijn UNRWA-registratie. Immers, het document dat verzoeker ter terechtzitting indient zou afkomstig zijn van "Dheisheh Camp Services Office; Hebron – Dheisheh Camp" terwijl verzoeker afkomstig zou zijn van het Dheisheh vluchtelingenkamp in Bethlehem, blijkens zijn verklaringen (gehoor, p. 2). Voormeld document, gedagtekend 3 januari 2011, wordt derhalve niet aanvaard als bewijs van verzoekers verblijf in het Dheisheh vluchtelingenkamp Bethlehem. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het bezit is van een UNRWA-kaart die hij achterliet bij zijn schoonmoeder (gehoor, p. 3) en hij geen enkele reden opgeeft waarom dit document niet wordt voorgelegd. Overigens is het merkwaardig dat verzoeker voorhoudt in het bezit geweest te zijn van een identiteitskaart en een paspoort en dat hij deze documenten heeft afgegeven aan de smokkelaar terwijl zijn echtgenote geen gewag maakt van het feit dat hun documenten werd ingehouden door de smokkelaar (adm. doss., stuk 4, gehoor echtgenote, p. 2). Wat het "Honorary Contract" betreft van september 2008 wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor melding heeft gemaakt dat hij naast zijn tewerkstelling als nachtwaker eveneens betrokken was bij het lesgeven aan studenten inzake mensenrechten, temeer hij zelf als verschoning voor zijn gebrek aan kennis over het vluchtelingenkamp aanvoert dat hij "overdag sliep". Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker twee documenten indient die afkomstig zouden zijn van de "Brigades van Al Quds", gedagtekend 24 januari 2010 en 9 april 2010, waaruit zou moeten blijken dat hij beschuldigd wordt van banden met de Israëliëse vijand terwijl hij tijdens het gehoor nergens vermeldt dat hij door de "Brigades van Al Quds" zou zijn beschuldigd, en ook met geen woord rept over een beschuldiging van banden met de vijand. Deze twee documenten worden derhalve niet aangenomen als bewijs van verzoekers verblijf in het vluchtelingenkamp. Ook van een effectieve beschuldiging door Fatah is in het gehoor geen sprake, zodat ook aan dit document van Fatah van 9 januari 2010 geen bewijswaarde kan worden gehecht. In het licht van deze vaststellingen kunnen de schoolrapporten en de huwelijksakte niet als een afdoende bewijs van gewoonlijk verblijf van verzoeker in Bethlehem in aanmerking worden genomen.

2.6. Vermits verzoeker zijn gewoonlijk verblijf in Bethlehem en de Westelijke Jordaanoever niet aantoont met documenten is het noodzakelijk na te gaan hij zijn verblijf kan aantonen middels verklaringen.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn kennis over de huidige situatie in zijn regio van herkomst, en meer bepaald in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh, beperkt is, wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk correct heeft kunnen antwoorden op een aantal realia-vragen over het vluchtelingenkamp el-Dheisheh en over de regio van Bethlehem. Verder benadrukt hij dat hij als nachtwaker werkte waardoor hij overdag sliep en hij zich ook verre van alle disputen tussen Hamas en Fatah wilde houden zodat hij niet optimaal op de hoogte is van deze bewegingen. Hij vervolgt dat de opeenvolging van grote en kleine incidenten in de vluchtelingenkampen ertoe leidt dat deze gebeurtenissen niet onderscheidend zijn. Hij wijst in dit verband ook op het verschil in perspectief waarop in het buitenland en in het kamp zelf naar dergelijke incidenten wordt gekeken. Tot slot voert hij aan dat het bezoek van de Paus aan Bethlehem voor een Islamiet niet veel betekent, zeker gezien hij het vluchtelingenkamp zelf niet heeft bezocht.

De Raad benadrukt dat van een Palestijn, die beweert afkomstig te zijn uit het vluchtelingenkamp Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij enkele vragen betreffende de regio en omtrent recente gebeurtenissen kan beantwoorden. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, is de informatie die verzoeker in dit verband weet te verstrekken zeer beperkt en dan ook manifest onvoldoende om op grond hiervan te kunnen besluiten dat hij zijn gewoontlijk verblijf had aldaar. De vragen die hem werden gesteld hebben immers betrekking op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert uit hoger genoemd vluchtelingenkamp afkomstig te zijn, moeten gekend zijn. Dat verzoeker als nachtwaker werkte en overdag sliep, kan zijn ontoereikende kennis dan ook geenszins verklaren. Zo zijn verblijf in het vluchtelingenkamp op enige waarheid zou berusten, kan er immers van worden uitgegaan dat hij op een later tijdstip, via familie, vrienden of andere kanalen, werd ingelicht over gebeurtenissen die zich in het kamp hebben voorgedaan. Ook het argument in het verzoekschrift dat er een verschil is in de manier waarop in het buitenland dan wel in het kamp zelf naar incidenten wordt gekeken en de stelling dat vele incidenten niet altijd onderscheidend zijn, bieden geen afdoende verklaring voor de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet de minste notie blijkt te hebben van vernielingen en/of arrestaties in het vluchtelingenkamp die zich na 2007 voordeden. Er kan weliswaar worden aangenomen dat verzoeker niet alle incidenten die zich in het vluchtelingenkamp voordeden tot in detail zou kennen, doch dit neemt niet weg dat van hem wel kan worden verwacht dat hij een aantal incidenten kan noemen en dat hij hieromtrent ook enige toelichting kan geven, wat in casu niet het geval is. Ook de stelling dat hij zich ver hield van de disputen tussen Hamas en Fatah kan niet worden aanvaard als verklaring voor zijn gebrekkige kennis. Gezien de conflicten tussen Hamas en Fatah een belangrijk deel uitmaken van de dagelijkse realiteit in de regio en mede gelet op verzoekers verklaring dat het grootste deel van het vluchtelingenkamp behoorde tot Fatah en hij zowel door Fatah als door Hamas onder druk werd gezet om een zijde te kiezen, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker elke basiskennis over deze groeperingen zou ontberen. Tot slot kan ook verzoekers bewering dat hij als Islamiet niet geïnteresseerd is in het bezoek van de Paus, niet verklaren waarom hij geen weet heeft van het bezoek van Benedictus XVI aan Bethlehem in mei 2009. De Raad leest immers in het gehoorverslag dat verzoeker zich wél meent te herinneren dat de vorige paus in 2000 een bezoek aan de regio bracht (gehoor CGVS, p. 7). Mede in acht genomen het feit dat aan een pausbezoek heel wat aandacht wordt besteed in de regio, doet deze vaststelling bijkomend afbreuk aan verzoekers beweerde verblijf in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh tot januari 2010. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat niet elk foutief antwoord op een kennisvraag of elke onwetendheid op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en vaagheden.

2.7. De Raad benadrukt verder dat het louter herhalen van de asielmotieven niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hier echter in gebreke. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoekers bewering dat hij door zijn familie onder druk werd gezet, zijn kinderen tegen hem werden opgezet, hij als een verrader werd beschouwd en ze hem soms 'hun vinger toonden', onvoldoende ernstige en zwaarwichtige feiten uitmaken om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Dit klemt des te meer nu deze feiten zich eerder in de intrafamiliale sfeer situeren. Verzoekers stelling dat de situatie vroeg of laat tot geweldplegingen moet leiden is overigens een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig concreet, objectief gegeven.

2.8. Verzoeker poogt de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheid van en inconsistentie tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote aangaande de problemen met Israëlische soldaten te

vergoelijken, stellende dat zijn broer in hetzelfde gebouw woont als hijzelf, de Israëli's verschillende keren bij zijn broer zijn binnengevallen en dus in het gebouw zijn geweest, dat hijzelf daarom de invallen heeft gesitueerd in de woning van zijn broer en niet in zijn eigen woning maar dat zijn echtgenote blijkbaar het hele gebouw heeft bedoeld wanneer zij verklaarde dat de Israëli's verschillende keren zijn binnengevallen.

De Raad stelt vast dat deze uitleg niet strookt met de verklaringen die verzoekers echtgenote heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het administratief dossier **“Ooit invasie Israël's in uw huis? Ja, natuurlijk. Wanneer. Enkele jaren voor land verlaten. Mijn schoonbroer zeer actief, als ze bij hem gaan, maken ze geen verschil, dus iedereen bezoeken, ons ook. Weet u ongeveer wanneer? Neen. Weet u waarom gekomen? Hij is actief. Men denkt dat er misschien vergaderingen zijn bij hem. Zijn Israël's dan ook in huizen andere twee broers van man geweest? Ze komen bij iedereen, dus ja. Als ze iemand zoeken, gaan ze ook bij alle andere broers. Wie zochten ze, M.(...)? Niet echt gezocht, wel verdacht. A.(...) en J.(...), u herinnert Israël's daar ook geweest? J.(...) zeker, maar A.(...) woont beetje verder, dus weet niet zijn huis bezocht. Invasie is één of meerdere keren geweest? Meerdere keren, natuurlijk. Wat laatste invasie bij u thuis? Ik weet niet meer precies, maar een korte periode voor land verlaten. Jaar 2010, 2009? En eerste keer bij u huis gekomen, de joden? Weet niet. In 1998 getrouwd, was beetje erna reeds invasie, of ervoor reeds? Geen precieze datum, misschien mogelijk eerste keer Israël's gekomen in 1999. Aantal keer? We kunnen zeggen tussen de tien en twintig keer.”** (gehoor CGVS echtgenote, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoekers echtgenote wel degelijk een duidelijk onderscheid maakte tussen de invallen van Israëlische soldaten bij haar schoonbroer en in haar eigen woning, ook al bevond deze zich in hetzelfde gebouw waar haar schoonbroer woonde. De stelling in het verzoekschrift als zou verzoekers echtgenote het hele gebouw hebben bedoeld en niet haar eigen woning kan dan ook niet worden weerhouden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde derhalve op goede gronden dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote omtrent dit aspect van hun vluchtrelaas geen coherente verklaringen afleggen – verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat er nooit een Israëlische inval in zijn huis is geweest (gehoor CGVS, p. 6) – de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt.

2.9. Tot slot stelt verzoeker dat het niet eigenaardig is dat men als clandestien passagier de naam van de boot waarop men vaart niet kent, zeker wanneer men niet uit de kajuit komt en dat het evenmin eigenaardig is dat men de naam van de haven waar men aankomt niet kent als men op een dergelijke clandestiene manier reist. Voorst stelt hij dat hij verklaarde na zijn aankomst in België in een hotel te hebben geslapen omdat hij niet wist hoe hotels in België er uitzien maar dat het in werkelijkheid een café betrof zodat hij geen hotelnaam heeft kunnen noemen. Wat betreft de haven van waaruit hij vertrokken is, vermoedt verzoeker dat dit Haifa was, reden waarom hij dit heeft geantwoord op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij in het uitgebreidere interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar waarheid heeft gezegd dat hij niet weet vanuit welke haven hij vertrokken is.

De pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat verzoekers beschrijving van de moeilijkheden die hij met het Israëlische leger zou ondervonden hebben afwijkt van de verklaringen die zijn echtgenote hieromtrent aflegde, dat uit navraag bij UNRWA blijkt dat hij niet als Palestijns vluchteling geregistreerd staat bij deze organisatie, dat zijn kennis over de huidige situatie in de regio en meer bepaald in het vluchtelingenkamp Dheisheh uitermate beperkt is, en de vaststellingen met betrekking tot de ter terechtzitting ingediende documenten vormen voldoende determinerende overwegingen om verzoekers beweerde gewoonlijk verblijf het vluchtelingenkamp Dheisheh volledig te ondergraven. De motivering omtrent zijn reisweg is dan ook bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vaststellingen in dit verband steun vinden in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.

2.10. In een laatste onderdeel van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen op de Westelijke Jordaanoever van dien aard is dat er voortdurend kans bestaat dat er burgerslachtoffers vallen omwille van de rivaliteiten tussen de verschillende Palestijnse bevrijdingsbewegingen, of dat er slachtoffers vallen en Palestijnen vernederend of onmenselijk behandeld worden bij invasies van Israëlische militairen, zodat hij en zijn gezin wel degelijk een reëel risico lopen op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst zoals bepaald in artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet, zonder zich onder de bescherming van zijn land te kunnen stellen.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Aangezien verzoeker door het afleggen van bedrieglijke verklaringen geen zicht biedt op zijn verblijfssituatie van de laatste jaren en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, stelt hij zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in de onmogelijkheid om zijn eventuele nood aan internationale bescherming correct te beoordelen. Dienvolgens kan hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

2.12. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS